

UN PETIT PAS, UN GRAN PAS

Espanya regularitza mig milió d'emigrants

Espanya ha decidit regularitzar la situació de mig milió d'emigrants. Pocs, en comparació amb els que hi ha (només a la meua escala ja en són set-cents), però tot un detall. Altra cosa és com aconseguiran els papers. La llei ve pre-

cedida per un fotimer d'esborranys i, un dia abans de fer-se vigent l'ordre, les diferents delegacions encara anaven rebent indicacions i contraindicacions de com obtenir els papers. Tot depèn d'un paperet que, per aconseguir-lo, has de tenir vigents tots els altres; cosa impossible perquè no es poden aconseguir sense el paper bàsic. En aquest sentit, els emigrants no es poden queixar, el govern els tracta gairebé amb la mateixa coherència que als nadius peninsulars —més enllà del racisme institucional i altres minúcies. Apart de dreta i extrema, que no estan contents ni després de follar (ells sabran), la resta del país ha acollit força bé la iniciativa governamental. Qui més qui menys pensa que així podran cobrar pensió.

MEIRÁS

El Govern esquila la família Franco

En una merda de país on el setanta per cent ignora el nom del seu President, és molt possible que ja ningú menor de vuitanta anys recordi el Franco. Tampoc no cal parlar-ne gaire, només era un dictador feixista i baixet que, després d'infligir una guerra civil brutal, va manar Espanya amb mà de ferro durant quaranta anys. En aquest temps, els llepaculs van regalar al Franco mitja Espanya en nom del poble, que passava gana, i ara, quan els nets del dictador ja

van en taca-taca, el govern ("revanchistas de izquierda", segons la Carmen Franco) dins d'una ordenança més general, ha decidit anar tornant al poble els obsequis que s'havien fet a punta de pistola, al petit dictador. Cal explicar quina ha estat la reacció de la resta de la família Franco? El mateix menyspreu i odi que sempre demostraren pels espanyols. Només una diferència: abans la seva cobdícia feia por, ara fa riure. Però també segueix fent ràbia.

EN TRUMP TORNA A AMENAÇAR XINA

Els vaixells xinesos naveguen amb vent de popa

Hi calia que succeís. En Trump toca els pebrots a tothom, però als xinesos els té veritable tírria. Aquests, tips d'ell, sembla que envien els seus míssils a Iran i les informacions dels seus satèl·lits també. A canvi, Iran els diu que, per ells, que no quedi; que carreguin petroli i naveguin cap a casa. Els americans no s'a-

treveixen pas a capturar cap vaixell xinès... no fos cas que un incident encengui la pólvora. Llavors, en Trump deixa de jugar al golf i amenaça amb aranzels al 50%. L'espectre de Fu Manxú encara riu. El president dels EUA ja no és ni l'ombra del que era fa només un mes.

LA LLEI DE MULTIREINCIDÈNCIA APROBADA

Els mòbils ja no interessen als lladres?

Com sempre que s'aprova una llei o es reforma una d'existent, els poders públics ens volen fer creure que tot s'arreglarà per art de màgia. Ens castiguen també les orelles parlant dels maldestres delinqüents que han estat detinguts dos-cents cops (que canviïn d'ofici). Redéu, l'eficàcia policial és un miracle quotidià!

De fet, si els mòbils deixen de ser robats és per una simple raó: al mercat d'Ali Baba o al d'Àfrica, els mòbils robats es paguen tan malament que ja no són negoci per a ningú.

La llei, doncs, arriba tard, des d'aquest punt de vista, i enviar encara més gent a presó és inútil i del tot lamentable. Que els rics (en general, delin-

qüents de força més envergadura) afluixin la mosca i, aleshores, ja veureu com la criminalitat baixarà en picat.

